

หนึ่ง

ฮุฮินเอกที่น่าสงสาร

จิวจื่อเอ๋ยจิวจื่อ ชีวิตเจ้าชายน่าสงสารอะไรเช่นนี้

หญิงสาวก้มลงมองมือที่สั่นเทาของตัวเอง สำนวณนิ้วมืออันเรียงงามราวเล่มเทียน ชุดสีเหลืองนวลที่สวมอยู่ขับผิวขาวให้ผุดผาด นางปวดศีรษะจนเจียนจะระเบิดเมื่อความทรงจำมากมายไหลหลังเข้ามาในสมอง หญิงสาวทบทวนเรื่องราวต่างๆ อย่างสงบ ไม่ไว้วาย ใช้เวลาไปนานเท่าใดไม่ทราบ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงรำพันด้วยความสงสารตนเองจับใจ

“ที่ข้าพราพุดไป เจ้าไม่ได้สนใจฟังเลยหรือ!” เสียงหัวตวาดลั่น

คนที่นั่งคุกเข่ากับพื้นต้องดิ้นสติตัวเองกลับมา เหยหน้ามองชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้า ขณะที่นางต้องคุกเข่าอยู่กับพื้น ชายผู้ที่มีความทรงจำบอกเล่าเรื่องราวว่าเขาคือสามีอันเป็นที่รักยิ่งของนาง สามีที่ไม่เคยโยตี แม่हनจิวจื่อผู้นี้เป็นฮุฮินเอกแต่กลับถูกปรณิบัติราวหญิงคนิกา เขามาเมื่อมีความต้องการลั่นกำหนดแล้วเขาก็จากไปสำราญกับสตรีอีกคนที่นั่งเคียงกันบนเก้าอี้

“พี่หญิงคงกำลังสำนึก” คนที่นางเพิ่งนึกชื่อได้ว่าเป็น ‘ทรงลู่หลิน’ อนุที่สามีไปรดปรณนักหนา จิบปากจิบคอบอกด้วยเสียงอ่อนหวาน

นางมองบนโดยไม่ตั้งใจ แล้วเอ่ยถามด้วยเสียงแหบแห้ง “สำนึกเรื่อง

อะไร”

เยี่ยหยางเงินพาดฝ่ามือลงกับโต๊ะด้วยแรงโทสะ ก่อนจะตวัดนิ้วชี้หน้า “เจ้าไม่ได้สำนึกเลยหรือว่าตัวเองทำอะไรผิด หานจิวจื่อ เจ้ามันสตรีไร้ยางอาย ไร้มนोरธรรม ไม่ได้สำนึกในความผิดของตัวเองเลยหรือ”

หญิงสาวพยายามค้นลึกลงในสมองว่าร่างนี้ทำอะไรผิดไว้หรือไม่ แต่ไม่ว่าจะค้นลึกลงแค่ไหนก็ไม่พบความผิดที่ว่า หานจิวจื่ออาจไม่ใช่แม่พระ ทว่าก็ไม่ใช่นางมารร้ายเช่นเดียวกัน ความผิดที่นางพอจะนึกออกคือดูว่าบ่าวไพร่ กลั่นแกล้งสาวใช้ของอนุบ้างตามสมควร และมันใจว่าไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นต้องสำนึกผิดอะไรไม่ใช่หรือ นางมองหน้าสามีอีกครั้งแล้วส่ายหน้า “ข้าไม่เคยทำอะไรผิด”

“ต้องให้ข้าเอาหลักฐานมาแสดงอย่างนั้นหรือ เจ้าถึงจะยอมรับ”

“ถ้าท่านพี่มีก็แสดงมาเถิด”

เยี่ยหยางเงินโยนกระดาดปักหนึ่งลงบนพื้นจนมันกระจัดกระจายไปทั่ว หานจิวจื่อเลือกหยิบแผ่นหนึ่งที่หล่นตรงหน้าขึ้นมาอ่าน สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นคำสารภาพของผู้ร้ายที่ระบุว่าสตรีซึ่งจ้างวานให้ทำร้ายหญิงสาวผู้นี้เป็นอนุของเยี่ยหยางเงิน เป็นสตรีสวมชุดสีฟ้าอ่อน แม้มีผ้าคลุมหน้าก็เห็นดวงตาเรียวยาวได้ชัดเจน ผิวขาวละเอียดเหมือนหยก น้ำเสียงอ่อนหวานน่าฟัง เมื่อได้เห็นภาพวาดดวงตาของหานจิวจื่อ ก็ยืนยันว่าสตรีผู้จ้างวานตนมีดวงตาเช่นนี้ไม่ผิดแน่ มีหน้าซำ้ตัวเงินที่ใช้จ้างวานก็มีตราประทับของสกุลห่าน กระดาดหลายแผ่นย่นยับไปในทำนองเดียวกัน

“เจ้าจะแก้ตัวว่าอะไรอีก” ผู้เป็นสามีเค้นเสียงถาม ดวงตาแดงก่ำด้วยความโกรธ ยิ่งเห็นผู้ต้องหาขยับหน้าหนึ่งไม่รู้สึกรู้สา ก็ยิ่งโมโหจนแทบทนไม่ไหว

“ท่านพี่โปรดระงับโทสะก่อนเถิดเจ้าคะ เป็นข้าเองที่ผิด ได้รับความโปรดปรานจากท่านพี่ เป็นธรรมดาที่พี่หญิงจะแค้นเคือง”

หานจิวจื่อตวัดหางตามองคนพูดแล้วยิ้มเยาะ “สุหยินใหญ่อิจฉาอนุ

รู้ไปถึงไหนก็คงอับอายไปถึงนั้น บุตรสาวพ่อค้าขายซาลาเปาที่ท่านพี่ช่วยมาจาก
โรงน้ำชา ด้วยพื้นเพเช่นเจ้า ทั้งชาตินี้อย่าหวังเลยว่าตระกูลเยี่ยจะยินยอมยก
ให้เป็นสวามีคนใด แม้แต่ตำแหน่งสวามีรอง เจ้าก็ยังไม่อาจเป็นได้ ได้รับความ
โปรดปรานแล้วอย่างไร ท่านพ่อท่านแม่สามีเอ็นดูเจ้าได้สักเลี้ยวหนึ่งของข้าหรือ
ลู่อหลิน”

คนถูกว่าบีบน้ำตาลรวงเผาะ ขยับเข้ากอดแขนสามีแน่นด้วยท่าทางตัวลั่น
น้ำสงสาร เยี่ยหยางเงินลุกขึ้นตัวดฝ่ามือพาดหน้าภรรยาเอกเต็มแรงจนนาง
เกือบล้มหงายหลัง โชคดีที่ใครบางคนเข้ามาประคองไว้ได้ทัน

จิวจือยกมือกุมแก้ม เจ็บกายนั้นพอทน แต่หัวใจที่ปวดร้าวนี้ทำให้นาง
แทบบ้า ความเจ็บปวดร้าวนี้ไม่ใช่ของนาง แต่เป็นของจิวจือเจ้าของร่าง
สตรีโง่มผู้รักมั่นในชายผู้นั้นจนสุดหัวใจ น้ำตาสายหนึ่งไหลริน นางไม่ได้อยาก
ร้อง เป็นจิวจือร่างนี้ต่างหากที่ร่ำไห้กับความอยุติธรรมไร้หัวใจของสามี

“คุณหนูเป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะ” เสียงผู้เข้ามาประคองลั่นสะท้าน ดวงตา
ชุ่มน้ำมองอย่างเวทนา

ไม่ทันที่นางจะเอ่ยตอบ ประตูห้องก็ถูกผลักออกให้เปิดกว้าง หนึ่งหญิง
สองชายก้าวเข้ามาภายใน หนึ่งคือเจ้าตระกูลเยี่ย เยี่ยหยางเจี่ย บิดาของเยี่ย-
หยางเงิน หญิงชราที่ประคองกันมาคือเยี่ยสวามีผู้เป็นภรรยา อีกคนเป็นบุรุษ
ท่าทางภูมิฐานอย่างบัณฑิตมีความรู้ เยี่ยหยางหมิ่น คุณชายใหญ่ของตระกูล
เยี่ย

เยี่ยสวามีตรงเข้ามาประคองสะโพกที่แทบจะไม่มีเรียวแรงลุกขึ้นยืน
ขณะที่เยี่ยหยางเจี่ยจ้องหน้าบุตรชายคนเล็กด้วยโทสะคุโชน เสียงทรงอำนาจ
वादก้องจนหรงลู่อหลินแทบพลัดตกเก้าอี้

“หยางเงิน! เจ้าลูกบ้า ทำอันใดของเจ้า”

“สามีสั่งสอนภรรยาเป็นเรื่องปกติ” เยี่ยหยางเงินไม่ได้เกรงกลัวบิดา
เขาเข้าไปที่กระดานบนพื้น “ข้ามีหลักฐานชัดเจนว่าจิวจือจ้างวานคนให้มาทำร้าย
ลู่อหลิน สตรีโหดเหี้ยมเช่นนี้ ตามจริงแล้วไม่ควรเก็บเอาไว้ในเรือนเสียด้วยซ้ำ

ข้าทำเพียงตบสั่งสอนนาง เพราะนางไม่ยอมรับผิดชอบ

“อย่างจิวจื่อหรือจะจ้างวานคนทำร้ายอนุของเจ้า” แม่สามีผู้โอบประคองกอดปลอบนางทั้งยังแก้ต่างให้ ก่อนหันมองหน้าสะใภ้ที่หน้าตาอาบแค้นแล้วนึกสงสารยิ่ง จื่อเอ๋อตัวเล็กบอบบางเพียงนี้ หยางเจินเป็นบุรุษตัวใหญ่กำยำทั้งยังชอบฝึกวิชาการต่อสู้ แรงแฝมือตบเมื่อครูเหบททำให้สะใภ้ปลิวกระเด็น ตัวสาวใช้เข้ามาจับตัวไว้ได้ทัน

“หลักฐานพวกนี้หรือที่เจ้าว่า” เยี่ยหยางหมิ่นก้มลงเก็บกระดาดพวกนั้นขึ้นมาอ่าน พินิจดูครู่หนึ่งก็ขมวดคิ้วมองหน้าน้องชายแล้วยังมองเลยไปยังหรงลู่หลินที่อยู่ด้านหลัง

“คนของข้าจับพวกมันได้ขณะที่กำลังหนี โชคดีลู่หลินผีเท่าไว ไม่อย่างนั้นคงถูกทำร้ายจนสาหัส พวกนั้นสารภาพว่าเป็นอันธพาลคุมบ่อน รับจ้างสั่งสอนคนบ้าง เมื่อสองวันก่อนมีคนจ้างวานให้ดักทำร้ายลู่หลินตอนกลับจากเยียมบิดา ปกติลู่หลินอยู่แต่ในเรือน คนที่รู้ว่านางจะขอกลับไปเยียมบิดาคงมีแต่คนใน ทั้งลักษณะคนจ้างวานก็ตรงกับนาง ตัวเงินที่ใช้จ้างก็เป็นของสกุลหาน หลักฐานทั้งหมดชี้ว่านางเป็นคนทำ พี่ยิ่งให้ข้าเมตตาสตรีเช่นนี้อีกหรือ” เขาพูดออกมาโดยแทบไม่ได้หยุดพักหายใจ รายงานความครบถ้วน แต่แทนที่เยี่ยหยางหมิ่นจะคล้อยตาม กลับถอนหายใจพลางส่ายหน้าระอา

“จะหลงอนุก็ให้มันมีขอบเขตหน่อยเถิดหยางเจิน เจ้าเป็นคนฉลาด ไยเวลานี้จึงหน้ามืดตามัวโง่งไปได้” ไม่รอให้น้องชายเอ่ยปากถาม เยี่ยหยางหมิ่นก็อธิบาย “ประการแรก พวกนั้นเห็นเพียงดวงตา น้องสะใภ้มีดวงตาที่สวยงามกว่าใครก็จริง แต่เชื่อว่าเมืองหลวงนี้จะหาสตรีที่มีดวงตาเช่นนั้นและมีผิวขาวมิได้ ข้าสามารถหาให้เจ้าได้มากกว่าสิบคนในหนึ่งวัน ประการที่สอง นางเป็นถึงฮูหยิน จะต้องลงแรงไปจ้างวานเองทำไม ลู่ส่งสาวใช้ไว้ใจได้สักคนไปยังจะสาวถึงตัวได้ยากกว่า ประการที่สาม จ้างวานคนไยต้องใช้ตัวเงินให้โยงถึงตัววิธีการประเภทนี้คงมีแต่คนโง่งเท่านั้นที่ใช้”

พ่อแม่สามีพยักหน้าเห็นด้วย แม้มีประกายลึกลงในดวงตาของเยี่ยหยาง-

เงิน ทว่าเขาก็ยังไม่ยอมรับ รวากับว่าต้องการจะโยนความผิดนี้ให้นาง

ในอกของหานจิวจื่อ่นั้นปวดร้าว น้ำตาสายแล้วสายเล่าที่หยาดร่วง พลันความคิดบางประการก็ผ่านวูบเข้ามา นางจึงเบี่ยงตัวออกจากการประคองของแม่สามีและสาวใช้ ก้าวไปเผชิญหน้ากับสามี ดวงตาสบกันนิ่ง มองไม่เห็นอะไร นอกจากความเฉยชาและชิงชัง

“ไม่ว่าอย่างไรในสายตาท่านพี่ ข้าก็คือคนผิด ท่านเรียกข้ามาไม่ได้เพื่อถาม แต่เพื่อพิพากษาในความผิดที่ข้าไม่ได้กระทำ หัวใจท่านไม่เคยมีข้า ไม่ว่าข้าจะทำดีแค่ไหน ยินยอมให้ท่านทำร้ายมากมายเพียงเพื่อหวังได้รับแม่สะแสะเลี้ยวหัวใจ แต่สิ่งเหล่านี้ก็สูญเปล่า ข้าเหมือนคนโง่ที่ถูกسابให้ต้องวิ่งหาความรักที่ไม่มีวันได้ครอบครอง นอกจากท่านไม่รับรักของข้า ท่านยังชิงชังทั้งที่ข้าไม่เคยรู้เลยว่าทำอะไรผิด” ความอัดอั้นในอกถูกระบาย จิวจื่อคนเก่ามีถ้อยคำมากมายที่อยากพร่ำรำพันให้เขาได้รับรู้ แต่เพราะกลัวเขารำคาญจึงเก็บงำไว้ วันนี้จิวจื่อผู้นี้ได้ระบายมันออกมาเพื่อเจ้าของร่างเดิมเป็นครั้งสุดท้าย

นางกลืนน้ำตา กัดริมฝีปากแล้วพูดต่อไป “จิวจื่อผู้นี้เมื่ออยู่ในตระกูลหานก็เป็นเพียงบุตรีไร้ค่า ยามรู้ว่าจะได้แต่งงานกับชายในดวงใจ ข้าวางทั้งชีวิตและหัวใจเอาไว้ในอุ้งมือท่าน วันนี้ท่านเหยียบย่ำจนมันแหลกลาญไม่มีชิ้นดี คิดดูว่าข้ามีท่านอยู่ก็ไม่ได้ทำอะไรกับยามอยู่เรือนสกุลหาน เช่นนี้แล้วข้าไม่มีท่าน ท่านไม่มีข้า เราอาจมีความสุขด้วยกันทั้งคู่”

หานจิวจื่อทิ้งร่างลงคุกเข่า ขยับหันไปโขกศีรษะให้พ่อแม่สามี แล้วหันกลับมาเผชิญหน้ากับเยี่ยงหยางเงินที่บัดนี้เต็มไปด้วยความตกใจ เอ่ยถ้อยคำที่ปรารถนา...

“ได้โปรดมอบหนังสือหย่าให้ข้าเถิด ปลดปล่อยให้ข้าเป็นอิสระจากท่าน”

สอง การะตักก้อง!

ห่านจิวจื่อทอดสายตามองออกไปนอกรถม้า การเดินทางแบบโบราณ
นี่ไม่สะดวกสบายเอาเสียเลยสำหรับหญิงสาวจากศตวรรษที่ 21 เช่นนาง ตัว
รถม้าโคลงเคลงไปมา แม้จะเลือกเช่ารถที่ดีมีเบาะหนานุ่มรองรับ ทว่าก็ไม่ได้
ทำให้นางคลายอาการปวดศีรษะที่สืบเนื่องมาจากความเครียดตั้งแต่เมื่อวันก่อน
ไปได้

“คุณหนูรับน้ำหรือไม่เจ้าคะ”

สาวใช้ที่ติดตามรับใช้กันมาตั้งแต่นางยังอยู่ที่สกุลห่าน เมื่อตัดสินใจ
ออกจากสกุลเยี่ยงนางก็ยังคงติดตามมาคอยรับใช้ แม้จิวจื่อคนเก่าจะวางระยะห่าง
ระหว่างตัวเองกับสาวใช้เอาไว้ แต่ส่วนลึกของหัวใจนางกลับวางชื่อชื่อเอาไว้ใกล้
กว่าที่คิด

“ขอบใจนะชื่อชื่อ”

หญิงสาวยิ้มรับ คิดว่าได้ดีมีน้ำบ้ำอาการปวดศีรษะอาจบรเทาขึ้น จึง
รับถ้วยน้ำจากสาวใช้ข้างกาย จิบอีกหนึ่ง ค่อยๆ ปล่อยให้ น้ำสะอาดไหลผ่าน
ลงคอ ชื่นซบความชุ่มชื้น ขณะที่สายตายังทอดมองวิวทัศน์สองข้างทางซึ่งมี
แต่ป่าไม้ ที่ไม่ใช่ตึกทรงสี่เหลี่ยมและกระจกหลากสี ไม่มีกลิ่นควันรถ ไม่มี

เสียงโวยวายตามท้องถนน

ย้อนกลับไปเมื่อวันก่อน จิวจ็อยยังเป็นหวังจิวจ็อย หญิงสาวในศตวรรษที่ 21 ผู้ดำรงชีพตัวเองด้วยการเปิดร้านกาแฟขนาดเล็กและขายขนมหวานในย่านชุมชนของปักกิ่ง ผังตรงข้ามของตึกที่เช่าคือโรงแรมชื่อดังซึ่งมีผู้คนแวะเวียนไปใช้บริการไม่ขาดสาย ไต่โรงแรมมีร้านอาหารนานาชาติที่มีชื่อไม่แพ้กัน ภาพที่มองผ่านกระจกของร้านราวกับความฝันที่ปรารถนาจะไปให้ถึง หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้เปิดร้านขนมที่ทุกคนติดใจ เป็นเจ้าคนนายคนคอยค่อมลูกน้อง ไม่ใช่เจ้าของร้านที่ยังต้องทำทุกอย่างแม้กระทั่งล้างห้องน้ำ คนฝันก็ทำได้แค่ฝัน เมื่อเงินทุนไม่มี อะไรก็ไม่สามารถทำได้

กระทั่งวันหนึ่ง ในช่วงเวลาอันแสนสุข มีลูกค้าเพียงสองโต๊ะในร้าน อยู่ดีๆ ก็เกิดมีเสียงโวยวายขึ้นทางด้านหน้าร้าน หญิงสาววางจานขนมลงบนโต๊ะลูกค้าแล้วเดินเลยออกไปดูด้านนอก เธอเห็นรถตู้สีดำคันหนึ่งซึ่งขับฉวัดเฉวียนไปมาบนถนนท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้อง เมื่อมองผ่านกระจกหน้ารถ ก็เห็นว่าคนขับพุน้ำอยู่กับพวงมาลัย จิวจ็อยเห็นเขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วทำท่าทางตกใจ ก่อนที่จะหมุนพวงมาลัยเพื่อหักหลบรถที่จอดอยู่อีกฝั่ง แต่เพราะหักเลี้ยวแรงเกินไป แทนที่จะประคองให้รถขับตรงต่อไป มันกลับพุ่งตรงเข้ามาหาเธอ!

จิวจ็อยยืนอยู่หน้าร้านตอนที่รถตู้ชนที่กั้นขอบทางแล้วพุ่งตรงเข้าใส่ จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบตัวเองอยู่ในร่างของหานจิวจ็อยที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าสามีกับอนุภรรยาเจ้ามารยาคนนั้น

ภาพวินาทีสุดท้ายของชีวิตเก่าทำให้นางยกมือขึ้นทาบอกที่รูปโหวง แม้จะไม่มีห้วงอะไรทั้งไว้ในยุคนั้น แต่การต้องมาอยู่ในสถานที่แปลกใหม่ในยุคนี้นี้ไม่คุ้นเคย ย่อมจะต้องรู้สึกเหงาอยู่ลึกๆ

ดูเหมือนชื่อชื่อจะเข้าใจความหมายไปอีกอย่าง สาวใช้ขยับเข้ามาข้างกาย เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง “คุณหนู เรื่องคุณชายรอง...”

“ข้าไม่ได้คิดถึงผู้ชายโง่เง่าแบบนั้นหรอก” หานจิวจ็อยยืมให้สาวใช้เพื่อคลายความกังวลข้อนั้น “หานจิวจ็อยคนเดิมที่ม่งายในรัก หญิงสาวที่วางทุก

อย่างในชีวิตไว้เมื่อของชายไร้หัวใจคนนั้นได้ตายไปแล้วซื้อชื่อ ต่อจากนี้ไป
ข้าจะเป็นนางใจจืดคนใหม่ เป็นแม่มายสาวที่ร่ำรวย งดงาม และมีความสุข
ที่สุด”

ชื่อซื้อไม่แน่ใจในคำของเจ้านายสาวนัก ในเมื่อคุณหนูของนางปักใจรัก
คุณชายรองสกุลเยี่ยงตั้งแต่อายุสิบสาม เข้าพิธีสมรสตอนอายุสิบเจ็ด ใช้ชีวิตคู่
สามปีอย่างขมขื่น แต่ไม่ได้ทำให้ความรักของคุณหนูสั่นคลอน มีแต่เพิ่มขึ้น
เผื่อ และเริ่มตอบโต้ด้วยการกลั่นแกล้งสาวใช้ของอนุหรณ์ลูกลิ้น ไม่ใช่ว่า
คุณชายรองจะไม่เคยทำให้คุณหนูของนางต้องเจ็บปวดเสียใจ เพียงแต่ไม่เคย
ถึงขั้นต้องลงไม้ลงมือเช่นวันนั้น บางทีแรงตบนั้นอาจจะทำให้คุณหนูของนาง
ได้สติ...สติที่จะกลับมารักตัวเองอีกครั้ง

นางมีใช้เพียงสาวใช้สำหรับคุณหนู แม้จะไม่ค่อยแสดงท่าทีอะไร แต่
ความห่วงใยของคุณหนูที่มีต่อนางมาตั้งแต่ยังเด็กก็ไม่เคยห่างหาย อาจเป็น
เพราะต่างก็เติบโตมาด้วยกันเพียงสองคน คุณหนูเป็นบุตรสาวจากอดีตสุหยิน
ที่เสียชีวิตไปตั้งแต่คุณหนูยังเยาว์นัก ครั้นเมื่อนายท่านแต่งตั้งสุหยินใหม่ ก็
ลุ่มหลงจนหลงลืมคุณหนูของนาง ถ้าไม่ใช่เพราะครอบครัวสกุลเยี่ยงที่คุ้นเคย
กับอดีตสุหยินมากคอยอุ้มชู ไม่รู้ปานนี้จะเป็นอย่างไรวางเองก็เป็นเพียงเด็ก
กำพร้าที่ถูกญาติขายมาเป็นสาวใช้ นางกับคุณหนูเติบโตมาพร้อมกัน ร่วมทุกข์
ร่วมสุขด้วยกันมา ลัญญาจนวันตายว่าจะไม่ทอดทิ้งกันไปไหน

“เมืองจวินข้างหน้านี้เป็นเมืองสำนักศึกษาใช้หรือไม่ซื้อชื่อ” เสียง
คุณหนูปลุกสาวใช้ให้ตื่นจากห้วงความคิด มองสตรีวัยสิบที่ทอดสายตา
มองออกไปนอกหน้าต่างธรรมา เมื่อไม่ปรากฏร่องรอยความทุกข์ในดวงตาคู่นั้น
อีกแล้วก็คลายใจ ขยับเข้าไปใกล้แล้วรายงาน

“เจ้าคะ มีสำนักศึกษาขนาดใหญ่สามแห่งในเมือง แม้จะไม่ใช้เมือง
การค้า แต่ก็มีผู้คนคึกคักไม่น้อยเจ้าคะ”

“ดีจริง ข้าอยากจะลงหลักปักฐานที่นี่”

“คุณหนูจะทำอะไรเจ้าคะ”

“ข้าอยากเปิดร้านขายขนม ขายกาแฟ น้ำชา ทำเป็นคาเฟ่”

“คาเฟ่?” ซือซืองูเงง เห็นคุณหนูยิ้มแย้มวาดฝันจริงจัง แต่ตัวเอง
โง่เขลาไม่รู้ความหมายของคำนี้

“เจ้าว่าดีไหมซือซือ พวกบัณฑิตที่มาศึกษาต้องการที่อ่านตำรา ทบสวน
ตำรา ข้าจะสร้างทั้งแบบที่นั่งรวมเหมือนพวกร้านอาหาร แล้วก็ยังมีห้องแยก
สำหรับคนที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ถ้าห้องเหลืก็เปิดให้เช่าพักสำหรับ
บัณฑิตโดยคิดราคาถูก เจ้าว่าดีหรือไม่”

หานจิวจื่อที่กำลังวาดแผนในอนาคตเป็นอันต้องตกใจเมื่อสาวใช้คน
สนิทก้มหน้าโขกศีรษะลงกับพื้นรอม่าจนนางต้องร้องห้าม “ทำอะไรของเจ้า
ซือซือ”

“ข้า...ข้าโง่เขลา ไม่เข้าใจคำพูดของคุณหนูเจ้าคะ”

นางไม่รู้ว่ควรหัวเราะหรือร้องไห้ติ จึงประคองตัวซือซือเอาไว้ไม่ให้ทำ
แบบนี้่อีก “บอกมาซือซือชื่อว่าเจ้าไม่เข้าใจคำไหน ไม่มีใครในโลกนี้ที่รู้ทุกเรื่อง
หรอกนะ ไม่อย่างนั้นเขาจะมีสำนักศึกษาพวกนี้ไว้ทำไม”

“ข้าไม่เข้าใจว่ากาแฟกับคาเฟ่คืออันใดเจ้าคะ”

“อ้อ...” จิวจื่อเข้าใจในทันที ดูเหมือนนางเองที่ผิด เอาความคิดความรู้อยู่
ยุคใหม่เข้ามาโดยไม่ทันได้คิด กาแฟเป็นผลผลิตทางการค้นพบของผู้คนคนละ
ซีกโลก ขณะที่คาเฟ่เป็นแนวคิดแบบใหม่ที่จะไม่เกิดขึ้นในเร็ววันนี้ หรืออย่าง
น้อยก็อาจจราวสามหรือสี่ร้อยปีจากนี้ในดินแดนที่ห่างไกลออกไป

“ความผิดข้าเองซือซือ กาแฟเป็นชื่อเรียกของเครื่องดื่มชนิดหนึ่ง ส่วน
คาเฟ่เป็นคำเรียกร้านค้าประเภทหนึ่ง สองคำนี้เป็นภาษาของพวกต่างแคว้น ข้า
เคยอ่านเจอในตำราเมื่อนานมาแล้ว เจ้าไม่รู้ก็ไม่แปลก เชื่อเถิดว่าแม้แต่ปราชญ์
ในสำนักศึกษาหลายคนก็ยังไม่รู้จัก”

“จริงนะเจ้าคะ ข้ากลัวข้าจะโง่เขลาจนกลายเป็นภาระของคุณหนู”

“ข้าไม่เคยมองเจ้าเป็นภาระ ที่เจ้าไม่รู้ไม่ผิด มีอะไรเราก็ค่อยๆ เรียนรู้

กันไป ข้ากับเจ้ายังมีเวลาอยู่ด้วยกันอีกนานไม่ใช่หรือ” หานจิวจื่อกุมมือซื่อซื่อเอาไว้ ลูบหลังมือนั้นเบาๆ “จากนี้ไปเหลือแค่ข้ากับเจ้าสองคน ไม่มีคุณหนู ไม่มีสาวใช้ ดีหรือไม่ซื่อซื่อ ข้ากับเจ้าเติบโตด้วยกันมาสิบกว่าปี ในเรือนที่ไม่มีใครต้องการข้า ข้าก็ยังมีย้ำ จากนี้เราเป็นเพื่อนกันดีหรือไม่ซื่อซื่อ”

สาวใช้น้ำตาซึม ยกมือของนางขึ้นแนบแก้มแล้วว่าให้ ชั่วชีวิตไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีสถานะอื่นนอกจากสาวใช้ วันนี้ผู้ที่หยิบยื่นโอกาสให้คือคุณหนูที่ติดตามรับใช้มาสิบกว่าปี สัมผัสแผ่วเบาที่แผ่นหลังทั้งอบอุ่นและอ่อนโยน ซื่อซื่อเงยหน้ามองคุณหนูของนางด้วยดวงตาแดงก่ำ

“ข้า...ไม่ได้อยากทำตัวเสมอคุณหนูนะเจ้าคะ”

“ถ้ายังไม่สะดวกใจ เจ้าเปลี่ยนมาเรียกข้าว่านายหญิงดีหรือไม่ ข้าไม่ใช่คุณหนูสกุลหานอีกแล้ว เป็นนายหญิงแทนก็แล้วกัน เมื่อข้าเริ่มสร้างตัว สร้างร้านของข้า ข้าจะสอนให้เจ้าทำงานเป็นผู้ช่วยข้า แล้วถ้าหลังจากนี้เจ้าได้เจอสิ่งที่เจ้าอยากทำ หรือคนที่เจ้ารัก เจ้าก็มีสิทธิ์ที่จะเลือก ขอแค่อย่างเดียว อย่าหนีข้าไปไหนไกลนักก็พอ”

ซื่อซื่อสายหน้าทั้งน้ำตา จับมือนางไว้แน่น “ไม่เจ้าคะ ข้าจะไม่มีวันจากคุณหนูไปไหนเจ้าคะ”

หานจิวจื่อยกนิ้วชี้ขึ้นเคาะหน้าผากอีกฝ่ายเบาๆ “คุณหนูอะไร ข้าเพิ่งพูดไปเองนะซื่อซื่อ”

“เจ้าคะ นายหญิง”

ทรัพย์สมบัติที่เจ้าบ้านสกุลเยี่ยมอบให้อดดีสะใภ้ นั้นถูกบรรจุอยู่ในหีบใหญ่หนักสิบใบ ต้องใช้รถม้าถึงสองคันจึงขนหมด มีสองสามหีบที่บรรจุเสื้อผ้าและตัวเงิน ถูกขนรวมมากับรถม้าโดยสารของหานจิวจื่อ บัดนี้เมื่อเดินทางมาถึงเมืองจวิน หญิงสาวได้สั่งให้รถม้านั้นจอดเทียบอยู่ ณ ที่ว่าการเมือง เพื่อดำเนินการแจ้งขอเช่าเรือนสักหลังกับเจ้าหน้าที่ ใช้เวลาราวสองเคาก็พบเรือนขนาดเล็กหนึ่งหลังซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลนัก เดิมเคยเปิดเป็นเรือนเช่าสำหรับบัณฑิต

ที่มาศึกษาเล่าเรียน ภายหลังเมื่อเจ้าของเรือนย้ายไปอยู่เมืองหลวง ผู้ดูแลเรือนเสียชีวิตลงด้วยโรคชรา เรือนก็ถูกปล่อยให้รกร้าง เจ้าของดำเนินการให้ทางกระดูแลให้โดยแลกกับส่วนแบ่งจากค่าเช่า

หานจิวจื่อกับซื่อซือเดินทางด้วยรถม้าเข้ามาดูเรือน แม้ราคาของมันรวมเข้ากับเงินส่วนต่างที่ทางการคิดเพิ่มจะแพงกว่าราคาเช่าจากเจ้าของเรือนทั่วไป แต่ด้วยจำนวนเงินที่มีตอนนี้ แลกกับความปลอดภัยของเรือนที่ถูกคุ้มครองโดยคนของทางการ นับว่าคุ้มที่จะจ่าย เวลานี้มีหญิงสาวเร่ร่อนเพียงสองคนเท่านั้น ยังไม่มีบ่าวไพร่ผู้ชายมาช่วยดูแล การพึ่งพาทางการจึงเป็นเรื่องที่ดีที่สุด เมื่อตกลงกันได้รಾಯามอ¹ ก็จ่ายเงินค่าเช่าเรือนสำหรับสามเดือน เนื่องจากการเช่ามากกว่าหนึ่งเดือน ทางกระเลยจะจัดคนมาทำความสะอาดให้ก่อน ส่วนข้าวของที่ขนมานั้นให้ฝากไว้ยังที่ว่าการเมือง ซึ่งจะส่งมาให้เมื่อทำความสะอาดเรือนเสร็จเรียบร้อยราวต้นยามอ²

ระหว่างที่รอ ซื่อซือเห็นว่าเลยเวลามื้อกลางวันมานานมากแล้ว ความเหนื่อยล้าทำให้ดวงหน้าหวานของนายหญิงอิดโรย แม้จะประดับรอยยิ้มของความภูมิใจที่ได้มีที่อยู่ใหม่ก็ตามที่ นางจึงบอกให้นายหญิงหาโรงเตี๊ยมสำหรับกินอาหารและพักผ่อนก่อนถึงเวลารับเรือน

คราวนี้หานจิวจื่อไม่ได้นั่งรถม้าเพราะรู้จักเส้นทางแล้ว ระหว่างทางต้องผ่านตลาด จึงอยากจะเดินดูสภาพของเมืองเสียก่อน สองข้างทางของเมืองจวินไม่ได้คึกคักเช่นเมืองหลวง อาจเป็นเพราะที่นี่มีแต่บัณฑิตเสียส่วนมาก ในยุคสมัยโบราณอย่างนี้ ผู้ที่จะเข้าศึกษาหาความรู้ส่วนมากเป็นชาย ผู้หญิงไม่นิยมออกมาอยู่นอกเรือน โดยเฉพาะถ้าต้องมาค้างอ้างแรมที่ต่างเมืองเพื่อเข้าสถานศึกษาเช่นนี้ สองข้างทางจึงไม่มีร้านเสื้อผ้าแพรพรรณมากนัก ที่พบมากคือร้านอาหารและโรงน้ำชา

สุดท้ายเมื่อเดินมาเป็นเวลาหนึ่งเค่อ หานจิวจื่อก็ตัดสินใจเลือกร้าน

¹ ยามอ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. - 14.59 น. ในปัจจุบัน

² ยามอ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. - 18.59 น. ในปัจจุบัน

อาหารขนาดใหญ่ระดับเลขาที่ตั้งอยู่ตรงหัวมุมของถนน เพื่อที่จะได้มองเห็นความเป็นไปในเมือง เวลานั้นมีผู้คนในร้านไม่มากนัก จึงสามารถเลือกที่นั่งได้ตามต้องการ หญิงสาวสองคนได้จับจองที่นั่งริมระเบียงบนชั้นสองของร้าน

“ขออาหารขึ้นชื่อมาสักสามอย่าง น้ำชาชั้นดีสักหนึ่งกา” พอเลี้ยวเออร์จะเดินจากไป หานจิวจื่อก็เรียกเพื่อสั่งของอีกหนึ่งอย่าง “ขอบ๊วยเปรี้ยวอีกสักถ้วย”

“ที่ร้านเราไม่มีขาย แต่ข้าน้อยสามารถสั่งจากร้านข้างๆ ให้นายหญิงได้”

“ขอบใจ” หญิงสาวพยักหน้ารับคำอย่างพึงพอใจ ถ้าอาหารมาเมื่อไรจะต้องตรกรางวัลให้เสียหน่อย พอหันกลับมา ก็พบสายตาแปลกใจของซือซือที่จ้องมองมา

“มีอะไรที่เจ้าอยากกินก็สั่งเพิ่มได้นะซือซือ”

“ไม่...ไม่ใช่เจ้าคะ ข้าแค่สงสัยว่าทำไมวันนี้นายหญิงถึงสั่งบ๊วยเปรี้ยวปกติ นายหญิงชอบผลไม้รสหวานไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

พอโดนหักเข้าก็นึกได้ ไม่ว่าจะเป็นจิวจื่อในโลกนี้หรือโลกที่แล้ว ต่างก็ชอบผลไม้รสหวาน หากจะติดเปรี้ยวก็ได้แค่ชนิดเดียวเท่านั้น น่าแปลกใจที่วันนี้นางกลับนึกถึงแต่ผลไม้ที่มีรสเปรี้ยว ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะกินส้มเปรี้ยวหรือมะนาว แต่พอนึกถึงรสชาติเปรี้ยวเค็มของบ๊วยเปรี้ยวแล้ว ความอยากอาหารมันก็ท่วมท้นขึ้นมาามากกว่า

“อาจเป็นเพราะกำลังเหนื่อยก็ได้ ถ้าได้อะไรเปรี้ยวๆ เค็มๆ คงทำให้คลายความล้าได้”

“คงเป็นอย่างนั้นเจ้าคะ ตอนนี้นี้หน้าของนายหญิงซีดมาก กินเสร็จแล้วเราเข้าห้องพักสักห้อง นายหญิงนอนพักผ่อนสักหน่อยดีหรือไม่เจ้าคะ พอถึงยามอู่ข้าจะปลุกนายหญิงเอง”

หานจิวจื่อยกมือมาจับแก้ม ไม่ได้มีไอร้อนที่บ่งบอกว่าเป็นไข้ แต่ผิวเนื๋อवलนั้นเย็นชื้นเหมือนร่างกายขับเหงื่อจำนวนมากออกมา ซือซือล้วงหยิบ

ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเหงื่อที่โหมให้ นางยิ้มรับอย่างขอบคุณ ทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนโลกกำลังตะแคงหงายไปอีกด้าน มีบางจับขอบโต๊ะแน่น หลับตาสูดอากาศลึกเข้าปอด

“ข้าคงเหนื่อยมากจริงๆ”

แม้จะบอกว่าหิว แต่อาหารที่สั่งมาก็พร่องไปแค่ครึ่งเดียว ความจริงสองสามวันมานี้นางกินได้น้อยลงมาก วันนี้ก็ยิ่งกินได้น้อยผิดปกติ เพราะอาหารที่พร่องไปส่วนมากเป็นฝีมือของซื่อซือแทบทั้งนั้น หานจิวจึงรับรู้ว่ารสชาติอาหารที่นี้ไม่ได้เลวร้ายเลย แต่กินเข้าไปเท่าไรก็เหมือนจะกลืนไม่ลง นางเลยหันมาสนใจกินบ๊วยเปรี้ยวในถ้วยแทนจนเกือบหมด พลังขมทิวทัศน์ด้านล่างอย่างเพลิดเพลิน

ซื่อซือกินข้าวของตัวเองจนหมดชามแล้วจึงหันมาเคี้ยวเคี้ยวให้นายหญิงกินเพิ่ม แต่ก็ไร้ประโยชน์ ข้าวในชามของนายหญิงพร่องไปเหมือนแมวดม เจ้าตัวดูจะเอร็ดอร่อยกับบ๊วยเปรี้ยวมากกว่า เลยตัดสินใจจะลงไปหาซื้อบ๊วยเปรี้ยวมาเพิ่ม จากนั้นก็เรียกเสี่ยวเอ๋อร์มาคิดเงินแล้วถามหาร้านขายบ๊วยเปรี้ยวที่ว่า

หานจิวจึงถูกประคองลงมาจากร้านอาหารด้วยใบหน้าที่ยังซีดเซียว ทำท่าเหมือนจะหลับไปได้ทุกเมื่อ ซื่อซือบอกให้นายหญิงรออยู่ที่หน้าร้านขายบ๊วยเปรี้ยวครู่หนึ่งแล้วจึงวิ่งเข้าไปซื้อของ ได้บ๊วยเปรี้ยวมาห่อใหญ่ ขณะที่กำลังจะเดินออกจากร้าน ก็ได้ยินเสียงโวยวายมาจากถนนด้านหน้า

“คนเป็นลม เร็วเข้า! ช่วยที”

อดีตสาวใช้วิ่งออกมาจากร้านขายบ๊วยเปรี้ยว แหวกผู้คนที่มุงอยู่เพื่อเข้าไปด้านใน พบว่าร่างที่นอนราบอยู่กับพื้นถนนไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นนายหญิงของนาง! ซื่อซือทิ้งทุกอย่างลงพื้นแล้วตรงเข้าไปช้อนประคองศีรษะ ปากก็ตะโกนขอให้คนช่วย ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายก็มีใครบางคนเบียดเข้ามากลางฝูงชน ซ้อนอุ้มตัวนายหญิงให้ลอยขึ้นจากอ้อมแขนของนาง ไม่ทันที่จะได้เอ่ยถามอะไรก็ได้ยินเสียงเขาบอกเสียก่อน

“ข้าเป็นหมอ ตามมา”

ความทรงจำสุดท้ายของจิ๋วคือนางยีนรอซื้อชื้ออยู่หน้าร้านขายบ๊วย
เปรี้ยว อากาศปวดศีรษะเริ่มรุนแรงขึ้นจนต้องใช้สองมือกำชายกระโปรงแน่น
เตือนตัวเองว่าอีกประเดี๋ยวก็ได้พักแล้ว แต่ภาพผู้คนที่เดินสวนทางกันไปมา
เบี่ยงหน้าทำให้นางปวดศีรษะจนอยากจะอาเจียน จึงก้าวถอยหลังหวังพึ่ง
กำแพงของร้าน ทว่าถอยไปได้เพียงสองก้าวก็ชนเข้ากับคนที่เดินอยู่ด้านหลัง
นางหันหลังกลับไปหวังเอ่ยขอโทษ แต่โลกทั้งใบกลับพลิกคว่ำพลิกหงายหลาย
ตลบ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่กำลังมองภาพท้องฟ้าซึ่งห่างไกลออกไปเรื่อยๆ จากนั้น
ทุกอย่างก็ดับวูบลง

นางลืมตาตื่นมองเพดานไม้ รู้ตัวว่านอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง หันไปมอง
ด้านข้างเห็นชื้อชื้อกำลังใช้ผ้าชุบน้ำในอ่าง ไม่ทันเอ่ยเรียกอีกฝ่ายก็เห็นนางเข้า
เสียก่อน อดีตสาวใช้ทั้งผ้าลงในอ่าง เข้ามาบีบนิ้วแล้วเอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ
อย่างห่วงใย

“เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

หญิงสาวนอนนิ่ง ตรวจสอบร่างกายตัวเอง “ดีขึ้นมาก ไม่ค่อยปวดหัว
เท่าไร แล้วนี่เราอยู่ที่ไหนหรือชื้อชื้อ โรงเตี้ยมหรือว่าเรือนเช่า”

ชื้อชื้อส่ายหน้า “เราอยู่ที่โรงหมอเจ้าคะ ตอนนายหญิงเป็นลม ท่านหมอก
กานเป็นคนช่วยพาท่านมาที่นี่”

“ท่านหมอกกาน?”

คนถามพยายามลุกขึ้นนั่ง ทันใดนั้นประตูห้องก็เปิดออก ผู้ที่ก้าวเข้ามา
เป็นชายหนุ่มอายุราวสามสิบต้นๆ ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา แม้ไม่หล่อเหลา
เท่าอดีตสามี แต่ชายคนนี้ก็กลับมีริ้วรอยบางอย่างที่ดูอบอุ่นน่าเข้าหามากกว่า อย่าง
น้อยที่สุดเขาก็นับเป็นหนุ่มรูปงามคนที่สามที่นางได้พบ นอกจากเยี่ยหยางเงิน
และเยี่ยหยางหมื่น

“ข้าชื่อกวานฮ่วย เป็นหมออยู่ที่นี้ พบแม่นางเป็นลมอยู่ในตลาด ก็เลย

ถือวิสาสะพาแม่นางมาที่โรงหมอลองของตัวเอง หวังว่าแม่นางจะไม่ถือสา”

ทานจิวจื่อได้ฟังก็ก้มศีรษะคารวะ “เป็นข้ามากกว่าที่ต้องขอบคุณ ทำให้ท่านต้องลำบาก”

กวางฮุยส่ายหน้า ก่อนจะยื่นถ้วยยาสีดากลิ่นฉุนมาเบื้องหน้า “ข้าเป็นหมอลอง ช่วยคนไม่นับว่าเป็นภาระ แม่นางนอนหลับไปเพียงสองเค่อ ที่จริงควรได้พักผ่อนมากกว่านี้ แต่ในเมื่อตื่นมาแล้วก็ต้องรีบยาบำรุงเสียก่อน จากนั้นข้าอยากให้แม่นางนอนพักต่ออีกสักชั่วยามแล้วค่อยเดินทางกลับ”

หญิงสาวมองถ้วยยาในมือ แค่กลิ่นก็รู้แล้วว่ารสชาติไม่พึงประสงค์ สำหรับคนชอบทำอาหาร เกลียดที่สุดคือสิ่งที่มีรสชาติแย่ นางขยับถ้วยออกห่างจากตัว หันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้ผู้เป็นหมอลอง “ความจริงข้าแค่อ่อนล้าจากการเดินทางเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องดื่มยาบำรุงหรอก อีกอย่าง ยามอ้วนข้ามีธุระต้องไปจัดการ”

“อ่อนเพลียจากการเดินทาง?” ท่านหมอลองทำหน้าสงสัย แล้วหันไปมองชื่อชื่อที่ก้มหน้าอยู่ตรงปลายเตียง “เจ้ายังไม่ได้บอกนางหรือ”

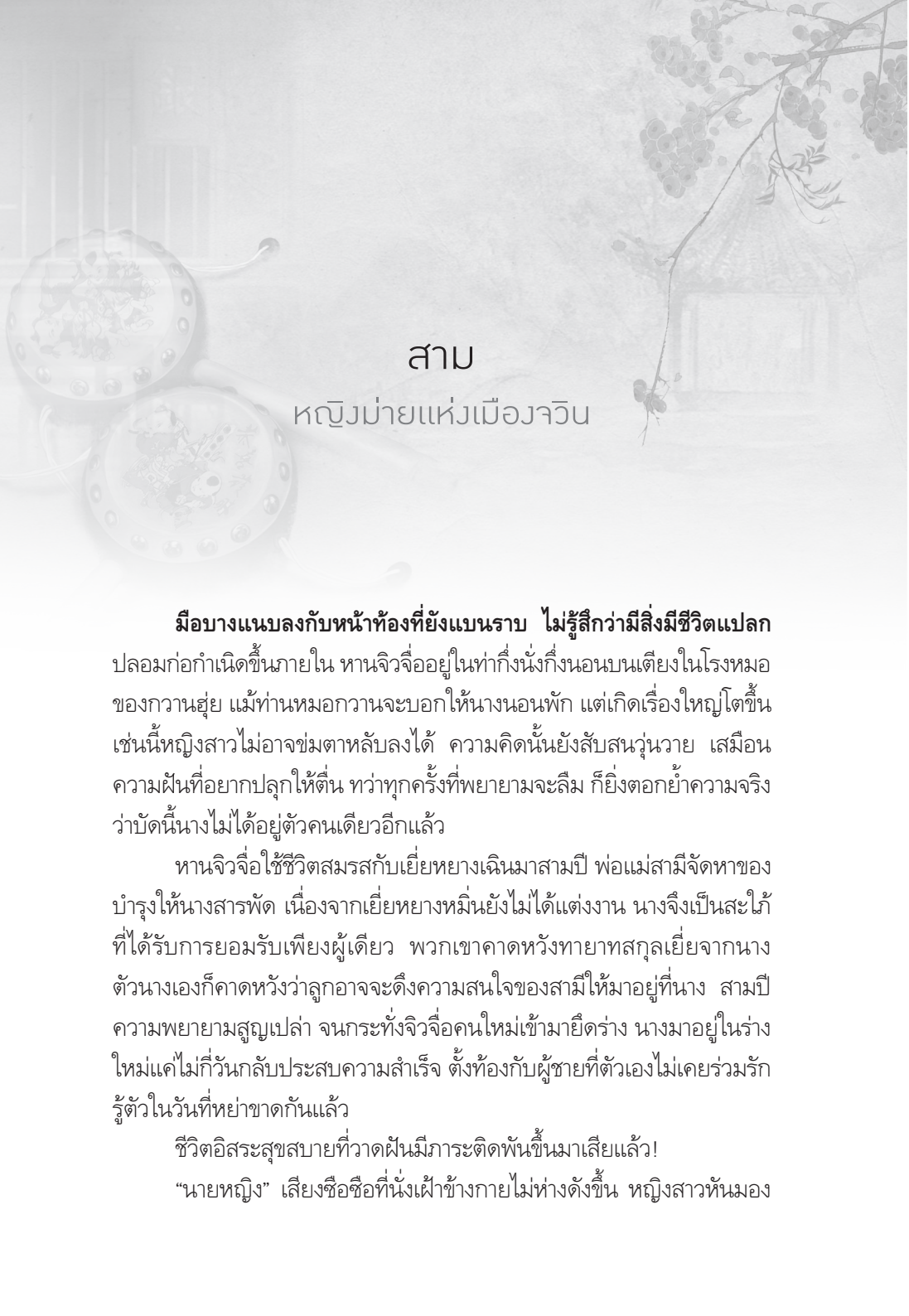
อดีตสาวใช้ส่ายหน้าแทนคำตอบ

ทานจิวจื่อขมวดคิ้ว “มีอะไรที่ข้ายังไม่รู้หรือท่านหมอลอง” หรือนางจะป่วยเป็นโรคร้ายแรง

กวางฮุยถอนหายใจ จ้องมองนางครุ่นหนึ่งแล้วจึงเอ่ย “แม่นางไม่ได้เป็นลมเพราะเหนื่อยล้าจากการเดินทาง แต่เป็นเพราะแม่นางกำลังตั้งครรภ์”

หัวใจคนฟังหยุดเต้น สีหน้าจริงจังของท่านหมอลองไม่ได้บอกว่าเขากำลังล้อนางเล่น

โอ้...ข้าอยากตาย!

สาม

หญิงม่ายแห่งเมืองจัน

มือบางแนบลงกับหน้าต่างที่ยังแบนราบ ไม่รู้สักว่ามีสิ่งมีชีวิตแปลกปลอมก่อกำเนิดขึ้นภายใน หานจิวจื่ออยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงในโรงหมอบของกวานฮุย แม่ท่านหมอกวานจะบอกให้นางนอนพัก แต่เกิดเรื่องใหญ่โตขึ้น เช่นนี้หญิงสาวไม่อาจข่มตาหลับลงได้ ความคิดนั้นยังสับสนวุ่นวาย เสมือนความฝันที่อยากปลูกให้ต้น ทว่าทุกครั้งที่พยายามจะลืม ก็ยิ่งตอกย้ำความจริงว่าบัดนี้นางไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกแล้ว

หานจิวจื่อใช้ชีวิตสมรสกับเยี่ยหยางเงินมาสามปี พ่อแม่สามีจัดหาของบำรุงให้นางสารพัด เนื่องจากเยี่ยหยางหมิ่นยังไม่ได้แต่งงาน นางจึงเป็นสะใภ้ที่ได้รับการยอมรับเพียงผู้เดียว พวกเขาคาดหวังทายาทสกุลเยี่ยจากนาง ตัวนางเองก็คาดหวังว่าลูกอาจจะดึงความสนใจของสามีให้มาอยู่ที่นาง สามปี ความพยายามสูญเปล่า จนกระทั่งจิวจื่อคนใหม่เข้ามายัดขวาง นางมาอยู่ในร่างใหม่แค่นี้ไม่กี่วันกลับประสบความสำเร็จ ตั้งท้องกับผู้ชายที่ตัวเองไม่เคยร่วมรัก รู้ตัวในวันที่หย่าขาดกันแล้ว

ชีวิตอิสระสุขสบายที่วาดฝันมีการะติตพันขึ้นมาเสียแล้ว!

“นายหญิง” เสียงซื่อซื่อที่นั่นแผ่ซ่านกายไม่ห่างดังขึ้น หญิงสาวหันมอง

สีหน้าลำบากใจของอีกฝ่าย “เรื่องที่ท่านตั้งครมร์ ควรส่งข่าวบอกเรือนสกุลเยี่ยง
นะเจ้าคะ”

“บอกทำไม ข้าไม่บอกหรอก” นางตัดสินใจได้ในทันทีที่ได้ยินคำถาม
อุตสาห์ได้เป็นอิสระแล้ว ไม่ต้องแบกรับภาระที่ไม่ใช่ของตัวเอง มีเงินทอง
มากมายพอที่จะสานฝันซึ่งชีวิตก่อนไม่มีโอกาสได้ทำ เหตุใดนางต้องทอดทิ้ง
ทุกอย่าง แคเพราะเด็กคนนี้

“แต่...ถ้านายท่านกับเยี่ยฮูหยินทราบข่าวจะต้องยินดีนะเจ้าคะ”

“เพราะอย่างนั้นข้าถึงไม่บอก ถ้าพวกเขารู้คงหาทางให้ข้ากลับไป ซื่อซื่อ
เจ้ายากให้ข้ากลับไปอยู่ในวังวนชีวิตอันน่าอดสูพวกนั้นอีกหรือ เยี่ยหยางเจิน
เป็นคนเช่นไรเราต่างก็รู้ ต่อให้ข้าต้อง เขาก็คงไม่สนใจอยู่ดี ดีไม่ดีลูกของข้า
อาจจะต้องเผชิญชะตากรรมเลวร้ายยิ่งกว่าจากความจริงร้ายของลู่อลิน”

“แต่...” ซื่อซื่อทำท่าจะแย้ง กลับถูกนายสาวยกมือขึ้นปราบ

“พอเถิด ลูกของข้าขอให้ข้าตัดสินใจเอง ไม่ต้องบอกพวกเขา เธออยู่ของ
เราต่อไปแบบนี้ดีแล้ว ทรัพย์สินสมบัติมากมายที่ได้มาคงพอใช้ได้อย่างสุขสบาย
ไปอีกหลายสิบปี แม้มีเพิ่มอีกสักปากก็ไม่ได้หนักหนานัก ลูกคนเดียว ไยข้า
จะเลี้ยงให้โตไม่ได้ ข้ามีเจ้าช่วยเหลืออยู่ทุกคน จริงหรือไม่” นางกล่าวด้วยเสียง
อ่อนลง พยายามเกลี้ยกล่อมเพราะไม่อยากให้ซื่อซื่อแอบส่งข่าวหาอดีตพ่อแม่
สามี นางไม่มีวันยอมกลับไปถูกโชครวนพวกนั้นพันธนาการอีกแล้ว เด็กคน
เดียวจะเลี้ยงให้โตไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป มือก็ลูบหน้าท้องเบาๆ ส่งกระแสจิตหา
สิ่งมีชีวิตที่นอนหลับอย่างสงบอยู่ภายใน

เจ้าเกิดในท้องแม่ แม่ย่อมนับว่าเจ้าเป็นลูก ชีวิตต่อไปข้างหน้ายังไม่รู้
จะยากตืออย่างไร แต่แม่สัญญาจะเลี้ยงดูเจ้าให้ดีที่สุด เจ้าก็จงประพฤติตัวเป็น
เด็กดีอยู่ในท้องของแม่ อย่าตือ อย่าชน อย่าแผลงฤทธิ์ให้แม่ต้องลำบากเท่านั้น
ก็พอแล้ว...

หานจิวจื่อหลับตา สงบจิตใจ พยายามเรียบเรียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นและ
ที่จะดำเนินต่อไปในอนาคต ไม่ว่าอย่างไรนางจะไม่เปลี่ยนแผนเดิมที่วางไว้

แต่เปลี่ยนจากแม่มายสาวพราวเสน่ห์ เป็นแม่มายสาวพราวเสน่ห์ที่มีลูกติด ก็ไม่นับว่าเลวร้ายอะไรนัก

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ ความมืดคืบคลานเข้ามาครอบงำ เมื่อครูชื้อชื้อออกไปจุดตะเกียงแล้วนำมาวางไว้ในห้อง แล้วก็หายออกไปอีก ครูใหญ่ คิดว่านี่คงเลยด้นยามอ้วมามากแล้ว ไม่รู้ว่าคนจากที่ว่าการเมืองจะว่าอย่างไรที่นางผิदनับรับเรือน อีกอย่าง ไม่รู้ว่าโรงหมอนี่ตั้งอยู่ที่ใด ห่างจากเรือนเช่าที่ว่านั้นแค่ไหน ดึกดื่นเช่นนี้จะเดินทางกลับไปยังอย่างไร หากเป็นแต่ก่อนนางค่อนข้างเชื่อมั่นในผีเท่าตัวเองเมื่อต้องเจอภัยอันตราย หากจนตัวก็คงพอจะวิ่งหนีเอาตัวรอดได้ แต่ยามนี้มีภาระเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง ซึ่งได้จำกัดการเคลื่อนไหวทุกอย่างของนางเอาไว้ว่าไม่ควรรวดเร็วหรือรุนแรงนัก

“ชื้อชื้อ” นางเอ่ยเรียกคนที่เพิ่งเข้ามา “นี่คงเลยยามอ้วมมาแล้ว ไม่รู้คนของทางการจะว่าอย่างไรที่เราผิเดเวลา ไหนจะเรื่องข้าวของที่ต้องขนเข้าเรือนอีก ถ้าอย่างไรรากลับกันเลยดีหรือไม่”

“เข้าไปจัดการเรื่องนั้นมาแล้วเจ้าคะ ข้าราชการแจเรือนมาจากเจ้าหน้าที่แล้ว ส่วนข้าวของก็ให้वानพวกทหารจากที่ว่าการเมืองให้ช่วยกันขน ทั้งยังได้จ่ายเงินจ้างพวกเขาให้เฝ้าเรือนของเราในยามนี้ด้วยเจ้าคะ”

“เจ้าไปจัดการมาเมื่อใด” นางวูบกลับไปเพียงครู่เดียว แล้วชื้อชื้อก็อยู่ข้างกายตลอดเวลา จะไปจัดการเรื่องมากมายพวกนั้นได้อย่างไร

อดีตสาวใช้ยิ้มแย้ม วางสามข้าวต้มกลิ่นหอมลงบนเก้าอี้ที่ลากมานั่งข้างเตียง “ตอนที่นายหญิงกลับไปเจ้าคะ อยากรายานี้ท่านก็ไม่ต้องกังวลเรื่องเรือนเรื่องข้าวของแล้ว สมควรกินข้าวได้แล้วนะเจ้าคะ จากนั้นจะต้องดื่มยาบำรุงครรภ์ของท่านหมอบอกอีก”

เพราะตอนเมื่อกลางวันนางกินไปได้นิดเดียวเท่านั้น ต่อให้ยามนี้ยังไม่หิวนักก็ต้องกิน เพียงแค่เริ่มต้นจิบจืดก็รู้ซึ่งถึงคำว่ากรมี่ลูกนับเป็นภาระอันยิ่งใหญ่เสียแล้ว กลิ่นข้าวต้มนั้นค่อนข้างหอม พอลองตักชิมก็ต้องประหลาดใจ

คนดูกันด้วยจึงพบก้อนสีแดงอมส้มที่เนื้อบางส่วนละลายหายไปบนเนื้อข้าวต้มแล้ว

ชื่อชื่อเห็นดังนั้นก็ตอบข้อสงสัยของนายหญิงทันที “ท่านหมอกวานบอกว่าช่วงสามเดือนแรกของการตั้งครรภ์อาจมีอาการเบื่ออาหาร ข้าเล่าให้ฟังว่าเมื่อตอนกลางวันนายหญิงกินได้แค่บ๊วยเปรี้ยว โชคดีท่านหมอมิ๊บ้วยต้องเก็บเอาไว้ทำยาแก้กระษัย จึงแบ่งมาให้ข้าใส่ข้าวต้มเจ้าค่ะ ท่านหมอบอกว่าถ้านายหญิงกินอาหารหนักไม่ได้ ให้เริ่มจากอาหารอ่อนๆ ก่อน”

นางจิวจื่อพยักหน้ารับ ข้าวต้มถ้วยนี้เดิมทีถ้ามิแต่ข้าวต้มนางคงกินได้ไม่มากนัก แต่พอได้รสเปรี้ยวเค็มจากบ๊วยต้องเข้ามาก็ช่วยให้คล่องคอมากขึ้น นับว่าท่านหมอกวานผู้นี้รู้ใจคนไข้ดียิ่งนัก ทั้งยังเป็นธรรมาโณมาจากตลาดทั้งที่ยังไม่ทันได้รู้จักคุ้นเคย ตามพื้นนิสัย เขาคงไม่ใช่พวกหมอหน้าเงิน บางทีนางอาจจะตอบแทนเขาด้วยอาหารที่ลงมือทำเอง

“แล้วเจ้ากินอะไรบ้างแล้วหรือยัง” ฟังจากที่เล่า ชื่อชื่อคงมัวแต่่วนวายดูเลนาง ไม่รู้ว่าจะมีเวลาพักผ่อนหรือไม่ ทว่าคนถูกถามยิ้มแล้วพยักหน้า

“ข้าไม่เคยทำข้าวต้มใส่บ๊วยมาก่อน ตอนทำให้นายหญิงก็เลยทำไปชิมไปจนอึดแล้วเจ้าค่ะ”

นางพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะค่อยๆ ละเลียดกินข้าวต้มในถ้วยที่ละนิดจนหมด

ท่านหมอกวานเป็นผู้เฝ้ายามตามรับเดิมเข้ามาให้ด้วยตัวเอง เขายืนกำกับอยู่จนกระทั่งนางกลืนมันลงไปจนหมดถ้วย แม้พะอืดพะอมจนอยากจะอาเจียน แต่ก็ต้องฝืนกลืนไว้ ได้น้ำล้างคอครูหนึ่งจึงรู้สึกดีขึ้น

“ฟ้ามืดแล้ว ข้าจะเดินไปส่งพวกแม่ นางที่เรือน”

“ขอบคุณท่านหมอมามากเจ้าค่ะ” นางจิวจื่อไม่ปฏิเสธความปรารถนาดีข้อนี้ ด้วยรู้จักประมาณตนเองว่ายามนี้ฟ้าเริ่มมืด อันตรายนัก มีผู้ชายสักคนหนึ่งไปช่วยคุ้มครองจะสบายใจมากกว่า

ชื่อชื่อช่วยประคองนายหญิงลงจากเตียง แข็งขาที่อ่อนแรงเริ่มกลับมา

มีกำลังวังชาอีกครั้ง ท่านหมอกวนเป็นผู้ถือตะเกียงเดินทาง เมื่อก้าวออกจากห้องถึงได้รู้ว่าที่นี่ไม่ใช่โรงแรมขนาดใหญ่แน่ แต่ทุกอย่างสะอาดสะอ้านเป็นระเบียบ ห้องถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วน พอออกมาด้านนอกก็พบว่าฟ้ามืดไปแล้วจริงๆ

หมอม้วนหันมาส่งสายตาดูเหมือนอยากจะถามว่านางไหวหรือไม่

หญิงสาวยิ้มแล้วพยักหน้ารับ เขาจึงก้าวเดินในจังหวะที่ไม่ช้าไม่เร็วนัก ใจหนึ่งนางก็กลัวว่าด้วยความเร็วเท่านี้ อาจใช้เวลามากกว่าสองหรือสามเคื่องกว่าจะถึงเรือน ทว่าความคิดนั้นเป็นอันต้องหยุดลงเพราะหลังจากเดินมาได้ไม่กี่ไกลนัก เขาก็เดินนำพวกนางเลี้ยวตรงหัวมุมถนน จึงพบว่าเรือนเช่าของนางอยู่ใกล้กว่าที่คิด ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งในสามของหนึ่งเคื่องด้วยซ้ำ

หน้าเรือนมีทหารนายหนึ่งยืนเฝ้าอยู่ ดูเหมือนเขาจะจำชื่อชื่อได้เลยเปิดทางให้พวกนางเข้าไปด้านใน หญิงสาวหันกลับมาทูลคำขอบคุณท่านหมออีกครั้ง

“ขอบคุณท่านหมอมากเจ้าค่ะที่ช่วยเหลือข้าในวันนี้ นี่สำหรับค่ายาและค่ารักษาในวันนี้เจ้าค่ะ” นางล้วงเข้าไปในแขนเสื้อ หยิบตัวเงินออกมาใบหนึ่ง

ท่านหมอรับเอาไว้โดยไม่ทันได้ดูจำนวนเงินในนั้นด้วยซ้ำ เขายื่นยาห่อหนึ่งมาให้นาง แต่ชื่อชื่อเป็นผู้รับเอาไว้ ก่อนสั่งกำชับ “ร่างกายแม่ของนางนี้นับว่าอ่อนแออย่างมาก ต้องพักผ่อนให้มาก ดื่มน้ำอุ่นหลังอาหารทุกมื้อ ยาหมอดก็ให้ไปซื้อกับข้าได้ หรือไม่แม่ของนางสามารถจัดซื้อตามเทียบยานี้ก็ได้” เขายื่นกระดาษให้นางอีกใบ คงเป็นใบเทียบยาที่ว่า นางยื่นมือไปรับแล้วคำนับเขาอีกครั้ง

“เมื่อมีโอกาสข้าจะตอบแทนท่านหมอสำหรับความกรุณาของท่านในครั้งนี้”

“ข้ารับเงินมาแล้ว อย่าถือเป็นบุญคุณอะไรกันอีกเลย ขอตัว”

เช้าวันใหม่ หานจิวิจู้รู้สึกตัวขึ้นในยามเหม่า³ ด้วยอาการเวียนศีรษะ
และพะอืดพะอม เนื่องจากยังไม่มีเวลาไปซื้อเครื่องเรือน จึงได้อาศัยเอาผ้าไหม
หลายพับที่ได้มาวางปูต่างที่นอนและหมอน นางนอนร่วมกับซื้อชื้อภายในห้อง
ใหญ่ของเรือน ครั้นมองหาระโถนข้างเตียงไม่พบ จึงนึกได้ว่ายังไม่ได้หาซื้อ
มา เลยตะกายไปโก่งคอกอาเจียนตรงหน้าต่าง ข้าวต้มที่กินไปเมื่อวานย่อยหมด
แล้ว จึงมีเพียงน้ำลายขมปรา่เต็มคอกที่ออกมา

ซื้อชื้อตื่นขึ้นหลังจากได้ยินเสียงอาเจียนของนายหญิง นางลุกขึ้นมา
ลูบหลังด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบวิ่งออกไปหยิบน้ำมาส่งให้นายหญิงล้างคอ
หานจิวิจู้อาเจียนจนหน้าดำหน้าแดง รู้สึกเหมือนถูกทรยศ ทั้งที่นางเพิ่งบอกลูก
ไปเมื่อวานว่าไม่ให้ดื้อไม่ให้ชน ประพฤติตนเป็นเด็กดีของแม่ ไม่ทันไรก็ทำเอา
แม่แทบหมดแรง อาเจียนจนน้ำลายแห้งคอกจึงหยุด ปล่อยให้ซื้อชื้อประคอง
กลับมานอนแล้วกลับไปทันทีด้วยความอ่อนเพลีย

นางตื่นนอนอีกครั้งราวยามชื้อ⁴ ตะวันรอนลอยพยับอดไม้ไปแล้ว แต่
อาการไม่เห็นว่าดีขึ้น ก่อนหน้านั้นไม่กี่วันนางยังเหมือนคนปกติ ไม่ได้มีอาการ
ผิดปกติใดๆ เลย แต่พอรู้ตัวว่าตั้งครรภ์เท่านั้น อาการทุกอย่างก็ประดัง
เข้ามา ระหว่างที่คิด ความรู้สึกอยากอาเจียนอีกระลอกก็กำลังจะตื่นมา
หญิงสาวแทบร้องให้ตอนที่พยายามพาร่างไร้เรี่ยวแรงไปที่หน้าต่าง ซื้อชื้อไม่รู้ว่
โผล่มาจากทางไหน เข้ามาช่วยลูบหลังนางอีกครั้ง

“ไม่ไหวแล้วซื้อชื้อ ข้ารู้สึกเหมือนจะตาย” นางโอดครวญขณะที่หย่อน
ตัวลงนั่ง

“อย่าพูดเช่นนั้นลิเจ้าคะ ข้าออกไปตัมข้าวต้มมาให้ กินหน่อยนะเจ้าคะ
จากนั้นค่อยดื่มยา”

หานจิวิจู้พยกหน้ารับ หลังอาเจียนเอาของเก่าออกมาหมดจนไม่มีอะไร
เหลือ ตอนนี้นางรู้สึกแทบท้องเหลือเกิน กินข้าวต้มเข้าไปได้นิดหน่อยก็ทำท่า

³ ยามเหม่า คือช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. – 06.59 น. ในปัจจุบัน

⁴ ยามชื้อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. – 10.59 น. ในปัจจุบัน

จะอาเจียนอีก แต่คราวนี้ผื่นบนเพราะไม่อยากทนหิวและแสบท้อง กินได้ครึ่งถ้วยก็ต้องผื่นกลืนยาลงไปอีก จากนั้นซื้อซื้อก็ประคองนางให้นอนลง

ตื่นมาอีกครั้งตะวันก็ตรงศีรษะแล้ว แต่คราวนี้ผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ใช่อดีตสาวใช้ เป็นท่านหมอมหามรุปรางนามว่ากวนฮู่ เขาหลับตาจับชีพจรนางอยู่ พอลิ้มตาขึ้นมาเห็นว่านางตื่นแล้วก็ยิ้มให้ ประคองนางให้นั่งอย่างระมัดระวัง ก่อนจะหันไปยื่นยาถ้วยหนึ่งให้ แม้จะเป็นสีด้าเหมือนกัน แต่กลิ่นคนละอย่างกับยาบำรุงเมื่อเช้า

“ยาแก้อาเจียน ซื้อซื้อไปตามข้าที่โรงหมอแต่เช้า นางบอกว่าแม่นางอาเจียนตลอดเวลา ทำทางบุตรของแม่นางคนนี้จะป็นเด็กดื้อเสียเหลือเกิน พอสบโอกาสมารดาอ่อนเพลียจากการเดินทางจนร่างกายอ่อนแอลง จึงแผลงฤทธิ์เสียเต็มที” เขาอธิบายด้วยท่าทางผ่อนคลาย มองนางกลืนยาจนหมด นำแปลกที่ยาแก้อาเจียนไม่ได้มีรสชาติแย่อย่างยาบำรุง

“ขอบคุณมากเจ้าค่ะ ไม่นึกเลยว่าหลังจากรู้ว่าท้องจะออกอาการขนาดนี้”

“มีหลายอย่างผสมกัน อย่างที่บอกคือร่างกายของแม่นางอ่อนแอจากการเดินทาง จึงเป็นการกระตุ้นให้แสดงอาการ อีกประการ อาจเพราะจิตใจของแม่นางสับสนวุ่นวาย ร่างกายมีปฏิกิริยาต่อการตั้งครรภ์ ดังนั้นนอกจากยาบำรุงที่แม่นางต้องดื่มแล้ว ควรให้สามีของแม่นางมาช่วยดูแลด้วย เป็นธรรมดาเมื่อตั้งครรภ์ การเปลี่ยนแปลงของธาตุภายในร่างกายทำให้จิตใจผู้เป็นแม่ไม่คงที่ ต้องการคนมาเอาใจใส่ดูแล”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” สามีนั้นหรือ? ผันไปเถอะว่านางจะบอกเขา เยียหยางเหินโง่ง่าผู้้นหรือจะเป็นพ่อคนได้

“สามีแม่นางไปอยู่เสียที่ไหน ข้าอยากพบเขา มีข้อควรระวังหลายประการในระหว่างที่แม่นางตั้งครรภ์ซึ่งเขาควรทราบ”

“ข้าไม่มีสามีเจ้าค่ะ” นางตอบฉาดฉาน ไม่อับอายที่จะประกาศตน “ข้าเป็นแม่ม่าย สามีอยู่หรือตายไม่รู้ เพราะข้าไม่ได้สนใจ ถ้ามีข้อควรระวังอะไร

ท่านหมอโปรดบอกข้าได้เจ้าค่ะ”

กวางอยู่เบิกตากว้าง ท่าทางเหมือนกำลังรู้สึกผิดที่กล่าวถามเรื่องสามีของนางออกมา “ข้าขอโทษ ไม่ทราบมาก่อน”

ท่านจิวจือยิ้ม ไม่มีความเสียใจปรากฏในดวงตา “อย่าใส่ใจเลยเจ้าค่ะ คนประเภทนั้นจะอยู่หรือตายข้าไม่สนใจ ถึงอยู่ เขาก็เป็นพ่อที่ดีไม่ได้ ดังนั้นการไม่มีเขา ท่านควรแสดงความยินดีกับข้ามากกว่า”

“เขาเลวร้ายถึงเพียงนั้น?”

“ก็มากพอที่ข้าจะไม่อยากเกี่ยวข้องกับเขาอีก”

ท่านหมอพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ เขาเบนสายตาดออกไปมองรอบห้อง ก่อนจะกลับมาจ้องที่นางอีกครั้ง “แม่นางอยู่กับซื่อซื่อเพียงสองคน มิหนำซ้ำยังเพี้ยย่ำมา คงลำบากกันไม่น้อย ข้าพอรู้จักร้านขายเครื่องเรือนราคาย่อมเยา จะแนะนำให้ อย่างไรก็ดีนับว่าเราเป็นเพื่อนบ้านกัน ถ้ามีอะไรให้ช่วยเหลือก็บอกข้าได้”

“ขอบคุณท่านหมอมากเจ้าค่ะ ถ้าข้ามีแรงขึ้นมาเมื่อไหร่ จะทำอาหารอร่อยๆ ไปตอบแทนท่านแน่นอน”

“บ้านใกล้เรือนเคียง อย่าได้เกรงใจกันเลย”

นางยิ้มกับคำนั้น “แม่จะอยู่ในละแวกเรือนเดียวกัน แต่ก็ยังห่างกันหลายหลัง ท่านก็นับข้าเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงแล้วหรือ”

กวางอยู่หัวเราะ “ถ้านับระยะทางจากหน้าเรือนก็คงใช่ แต่ถ้าเป็นหลังเรือนเราถือเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงกันอย่างแท้จริง” พอเห็นนางทำหน้าไม่เข้าใจ เขาก็อธิบายเพิ่ม “ถนนเส้นนี้เป็นทรงครึ่งวงรี ถ้าเดินตามเส้นทางด้านหน้า เรือนข้ากับเรือนของแม่นางนับว่าไม่ใกล้กันนัก แต่ถ้าตัดข้ามกัน เรือนข้ากับเรือนของแม่นางมีหลังเรือนหันเข้าหากัน เมื่อวานประตูหลังเรือนของแม่นางยังไม่เปิด ข้าจึงพาอ้อมมาทางด้านหน้า แต่ถ้าเปิดประตูออกทางหลังเรือน ก็จะพบลำธารสายเล็กๆ ข้ามสะพานไม้จากหลังเรือนท่านก็เป็นหลังเรือนของข้าแล้ว”

พอนึกภาพตามแล้วจึงเข้าใจ นับว่าเป็นเหตุบังเอิญอะไรเช่นนี้ ท่าทาง

ท่านหมอกวานอยู่ผู้้นแสนโอบอ้อมอารี เมื่อวานเขาช่วยเหลือคนไม่รู้จัก ตัวเงิน
ค่ายาคำรักษาก็รับไปอย่างไม่วุ่นได้ดูจำนวนเงิน คล้ายว่าเงินมากน้อยไม่ใช่สิ่ง
ที่เขาสนใจนัก ยามทราบว่างานเป็นมายาก็ไม่ซักถามอะไรมาก ชายผู้นี้จึงนับว่า
เป็นสหายน่าคบ เขาเป็นหมอ ต่อไปนางคงต้องพึ่งพาเขาอีกมาก ผูกมิตรเอา
ไว้เป็นการดีที่สุด

ราวหนึ่งเคื่องที่นางนั่งสนทนากับท่านหมอกวานอยู่เรื่องความเป็นไปใน
เมืองจวินแห่งนี้ ทำให้รู้ว่าเขาสำเร็จการศึกษาจากสำนักหมอของที่นี่ ด้วยใช้
ชีวิตอยู่ที่นี้มาหลายปี คู่กันเคยกับผู้คนภายในเมืองจวินนี้เป็นอย่างดี อีกทั้งผู้เฒ่า
จบการศึกษาแล้วมักเดินทางกลับไปบ้านเมืองของตน เขาไม่ได้มีภาระที่ต้อง
รับผิดชอบเหมือนคนอื่น จึงตัดสินใจเปิดโรงหมอรักษาคนอยู่ที่นี่ พังดูแล้ว
นับว่าเขาเป็นผู้กว้างขวางไม่น้อย บางทีนางน่าจะให้เขาช่วยหาทำเลตั้งร้านให้ได้
แต่ก่อนจะได้ถามอะไร ชื่อชื่อก็เข้ามารายงานว่าตั้งโต๊ะอาหารมื่อกลางวัน
เรียบร้อยแล้ว

เนื่องจากในเรือนยังไม่มีอุปกรณ์อะไรมากนัก หานจิวจื่อเลยให้ชื่อชื่อ
ออกไปซื้ออาหารมาจากร้านอาหารสำหรับชื่อชื่อและท่านหมอกวานอยู่ที่นาง
ขอร้องให้ร่วมกันอาหารด้วยกัน ตัวนางเองกินอะไรไม่ได้มากนัก จึงให้หาซื้อ
ผลไม้รสเปรี้ยวมาเก็บไว้

ยาแก้อาเจียนที่ได้รับมานับว่าได้ผลดี เพราะแม้จะมีกลิ่นอาหารลอย
ตลบอบอวล แต่นางก็ยังผืนทนได้ไม่ลำบากนัก การสนทนายังคงเป็นเรื่องทั่วไป
จนกระทั่งท่านหมอเอ่ยถามนางกับชื่อชื่อว่าคิดจะทำอะไรต่อไป หานจิวจื่อ
เห็นเป็นโอกาสจึงเอ่ยถาม

“ข้าอยากเปิดร้านขายของว่างกับน้ำชาเจ้าคะ ท่านหมอเป็นผู้กว้างขวาง
พอจะแนะนำทำเลร้านให้ข้าได้หรือไม่เจ้าคะ ไม่ต้องเอาในตลาดก็ได้ แต่ขอให้
ไม่ห่างจากสำนักศึกษามากนัก ข้าอยากเปิดบางส่วนเป็นห้องเช่าให้พวก
บัณฑิตด้วย”

“หากเป็นที่ดินเปล่าข้างนี้ก็ไม่ออก แต่ถ้าเป็นโรงเตี๊ยมข้าพจะรู้จักเจ้าของเก่าเสียชีวิต บุตรชายเขาเป็นอาจารย์ในสำนักศึกษาและไม่อยากจะสืบทอดกิจการนี้ต่อ ถ้าแม่นางสนใจ ข้าจะลองสอบถามราคามาให้ แม่นางจะกำหนดราคาหรือไม่ ข้าจะได้บอกเขาว่าแม่นางมีเงินทุนจำนวนเท่าใด”

หญิงสาวส่ายหน้า “ขอให้ท่านหมอช่วยดูราคาที่เหมาะสมเถิดเจ้าคะ เรื่องเงินนั้นข้าคิดว่าพอจะมีอยู่บ้าง แต่ถ้าราคาแพงนัก ข้าจะยินยอมให้ข้าผ่อนจ่ายหรือเช่าสำหรับการค้าระยะยาวก่อนได้หรือไม่ ที่จริงข้าอยากออกไปดูสถานที่ก่อน แต่ด้วยสภาพร่างกายเช่นนี้คงไปไม่ได้ไหว”

กวางฮุยพยักหน้ารับปากเป็นธุระเรื่องนี้ให้ ความนับถือยกย่องในใจของหานจิวจื่อและซือซือที่มีต่อเขาจึงยิ่งทวีขึ้นอีกหลายส่วน

หลังจากกินอาหารเสร็จ กวางฮุ้ยยังอยู่รอจนนางตี๋มยาบำรุงหมดด้วย จึงขอตัวกลับไปทำงาน ซือซือประครองนายหญิงกลับเข้าห้อง จิวจื่อร้องขอกระดาศกับพู่กัน อดีตสาวใช้ก็จัดหามาให้ ได้ของที่ต้องการนางก็วานให้ซือซือเป็นธุระจัดจ้างคนมาขนของมีค่าหลายหีบไปแลกเป็นตัวเงินที่ร้านแลกเงินในตลาด เหลือเอาไว้เพียงหีบผ้าและเครื่องประดับบางส่วนที่นางคัดเลือกเอาไว้ ตั้งแต่ก่อนออกจากเมืองหลวง เก็บเอาไว้ก็มีแต่จะเปลืองที่จัดเก็บ แลกเป็นตัวเงินจะได้เก็บซ่อนให้พ้นสายตาคนได้มากกว่า

ระหว่างที่ซือซือออกไปจัดการธุระให้ จิวจื่อก็ลงมือฝนหมึกแล้วร่างแผนการอนาคตของร้านเอาไว้ นางอาศัยความรู้ที่ได้รับจากจิวจื่อคนเดิมประมวลวัตถุดิบที่มีในยุคสมัยนี้ออกมาได้หลายอย่าง แต่ยังมีข้อจำกัดเรื่องการถนอมอาหารและอุปกรณ์การทำ สุดท้ายก็ร่างรายชื่อขนมหวานออกมาได้ไม่กี่ชนิด แต่ก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี ต่อไปเมื่อชานาญค่อยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงคงไม่ใช่เรื่องยาก

อันดับต่อมาคือซื้อร้าน หญิงสาวนั่งเขียนชื่อมากมายลงบนกระดาศแผ่นแล้วแผ่นเล่า เมื่อซือซือกลับเข้ามาอีกครั้งในยามเย็น⁵ ก็พบว่าห้องพักของ

นายหญิงเต็มไปดักยกระดาศมากมาย ส่วนตัวเจ้าของห้องนั้นยังนั่งอยู่บนเก้าอี้
ยี่มน้อยยี่มใหญ่ขณะเฝ้ามองกระดาศในมือ อดีตสาวใช้นำขวดโหลใส่บ๊วยเปรี้ยว
ที่เพิ่งซื้อมาใหม่วางไว้ให้บนโต๊ะ

“ยี่มอะไรอยู่หรือเจ้าคะ”

“เจ้ามาพอดีเลยซื้อชื่อ ดูลี” นางยี่นกระดาศมาตรงหน้า “ข้าเพิ่งคิดซื้อ
ร้านของเราออก เป็นชื่อที่ดีมาก จริงหรือไม่”

คนฟังมองตัวอักษรที่อยู่ในกระดาศแล้วอ่านออกเสียง “ชูชวงฝู” อ่าน
เสร็จแล้วก็ทำตาโต หันไปถามนายหญิงอีกครั้ง “ชื่อนี้...นายหญิงเอาจริงหรือ
เจ้าคะ”

“เอาจริงสิ” หานจิวจื่อยิ้มรับอย่างภูมิใจ ‘ชูชวงฝู’ แปลว่า หญิงม่ายผู้
งดงาม

⁵ ยามเย็น คือช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. - 16.59 น. ในปัจจุบัน